Ч. 284 Четвер 18 (30) грудня 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік зр.	2·40
на пів року „	1·20
на чверть року „	—·60
місячно . . „	—·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр.	5·40
на пів року „	2·70
на чверть року „	1·35
місячно . . „	—·45

Поодиноке число 3 кр

Сойм краєвий.

(1 засїданє з дня 28 грудня 1897.)

Як завсігди так і сим разом перед відкритєм нової сесиї соймової відбули ся богослуженя після обох обрядів, в руский і латиньскій катедрі. По 12 год. в полудне стали сходити ся посли, з котрих більшість явила ся в чорнім одіню візитовім. З князів церкви прибули на се засїданє Впреосьв. Архієпіскоп Ісакович і Преосьв. епіскоп Чехович. При столї правительственім заняли місце Є. Ексц. п. Намістник кн. Санґушко, з великою лентою ордера Леопольда, в товаристві радника Двору ґр. Володимира Лося яко комісаря правительственного і секретаря п. Федоровича.

О год. 12 мін. 20 відкрив засїданє Є. Ексц. Маршалок краєвий ґр. Станїслав Баденї, покликуючи на провізоричних секретарів послів: Стан. Незабитовского, Урбаньского, Каратницкого і Андр. Потоцкого. П. Маршалок промовив:

Високий Сойме! В хвили, коли Сойм сегорічний збирає ся для наради над переданими єму статутом справами краєвими, годї не ствердити, що гадка наша природним ходом річи занята полїтичним положенєм держави, котра в сїй хвили знаходить ся в тяжких і трудних услівях.

Не тут місце говорити о причинах тої кризи і супроводячих єї обставинах, але буду певно виразом цїлого краю і Сойму, коли скажу, що бажаємо найщирійше, щоби вже в найблизшій будучности вернули відносини, котрі би дали можність правильному функционованю конституцийного устрою держави, а передовсїм дали можність ухвалити законодайним чинникам то, що ми завсїгди уважали за конечне для удержаня єдности і могучости Монархії; але бажаємо заразом, щоби уздоровлєне відносин наступило а справедливих основах, котрі би на довший час забезпечили державі спокій, повагу і силу, а народам і краям можність свобідного розвою.

Серед тих запутаних полїтичних ми не маємо анї причини анї можности сходити з дороги, по котрій поступаємо в інтересї держави і краю від початку ери конституцийної, а єсьмо щасливі, що під прапором, котрими ми завсїгди були вірні, стає нинї разом з нами більшість народів Австриї. Прапор то звістний в державі і краю, усьвячений тілько разів ухвалами сойму, прапор краєвої самоуправи, опертої о признанє прав і історичної традициї краю, самоуправи, котра би однакож завсїгди числила ся з єдностію держави і полїтичними обставинами монархії.

Але нехай менї буде заразом вільно пригадати, що здійснене сеї полїтичної проґрами залежить не лише від законодавства, але також від способу, як край, маючи вже нинї автономічні права, виконувати і сповняти потрафить, отже передовсїм від Сойму, єго становища і дїяльности.

Отже старайме ся й надальше, щоби Сойм був дійстним і справдешним виразом інтересів і потреб краю, щоби передовсїм зробив все, що від него залежить для заспокоєня сих потреб; бережучи прав більшости, котрі мусять бути основою конституцийного житя, будьмо у виконуваню сих прав умірковані і вирозумілі; доложім заходів для спокійного і прихильного розгляду всїх справедливих домагань і бажань меньшости, а увзгляднїм то все, що згідне з інтересами краю; обороняючи власні права народні, сповняймо радо обовязки, які маємо для другої народности краю; остаємо все як доси вірними засаді, що Сойми, хоч в першім рядї мусять мати добро краю на бачности, не могуть нїколи забувати про потреби та інтереси цїлости і держави і на останку стараймо ся пильно о те, щоби весь край з обрад і ухвал Сойму переконував ся, що лише тут найде найуспішнійшу охорону своїх інтересів, се для нас, як думаю, все приступна дорога скріпленя власними силами основ автономії краю.

Бажаючи оцїнити, о скілько Сойм сповняє свої обовязки що до цивілізацийного і економічного поступу краю, мусимо числити ся з фінансовими засобами, якими орудуємо.

Ухвалою минувшого року постановленою, поручив Сойм краєвому видїлови, щоби на основі даних, яких достарчить кр. Рада шк., розважив із становища краєвих фінансів, в якім часї і якими засобами міг би край дійти до того, щоби всї дїти могли користувати ся шкільною наукою.

Подрібні обчисленя кр. Ради шк. предложені Соймови виказують величезні суми, яких до осягненя сеї цїли було би потреба.

Після обчисленя Ради шк. треба би одноразового видатку $11^{1}/_{2}$ міліона зр., а крім тог

47)

ШПІГУН.

(Повість Джемса Ф. Купера).

(Конець).

Глава трийцять четверта.

Початок слїдуючого року зійшов Американцям на приготовленях, щоби війну при помочи їх союзників закінчити.

Коли Ґрін на полудни ще держав ся, загрожувала союзна армія Ню Йоркови, і аж коли надходила осінь, промавляли всї ознаки за тим, що надійшла вже й рішуча хвиля.

Француске войско підходило до позиций королївскої армії на неутральній земли і грозило зачіпкою коло Кінґсбрідж, підчас коли сильні віддїли американьского войска помагали єму держати в шаху королївске войско коло Джерзі

Приготовленя мали характер облоги і приступу

Під вечер одного дня у вересни сидів якийсь офіцир в звичайнім уніформі в комнаті будинку, що стояв в самій середині американьского войска, котре держало Джерзі. Двері отворили ся і увійшов адютант, та дав знати:

— Якийсь незнакомий чекає, Ваша Ексцеленциє.

— Нехай іде сюди.

В дві мінути опісля увійшов якийсь чоловік високого росту в широкім плащи, але станув мовчки і покірно коло порога і чекав, аж той офіцир відозве ся до него.

Наконець встав той офіцир, вийняв із стоячої перед ним шкатули малий, але тяжкий мішочок.

— Герве Бірчу — відозвав ся він, звертаючись до незнакомого — прийшов час, коли нашій звязи мусить настати конець. На всї дальші часи будемо собі зовсїм чужими.

Бірч глянув бесїдникови поважно в очи і сказав спокійно:

— Як Ваша Ексцеленция прикаже.

— Конечність того вимагає. Моє становище змушувало мене зносити ся з многими людьми, котрі мусїли бути менї помічними так само як і Ви, щоби подавати менї вісти о возї і єго рухах. Вам я найбільше вірив — і Ви мене не обманули. Лиш Ви одні знаєте моїх тайних аґентів в Ню Йорку і від Вашої вірности зависить їх щастє і житє. Але — Вас мали завсїгди за шпігуна наших ворогів — і лиш я — лиш я сам один знаю, що Ви дїлали для свободи Америки.

Герве випростував ся гордо і глянув радістним оком.

— Отже моїм обовязком нагородити Вас за сю вірну службу, довг наріс і єсть тягаром для мене. Тут маєте сто дублонів — я знаю, що Ви заслужили собі більше за всї ті небезпечности, на які Ви були ставлені, але мусите і на то зважати, що наш край бідний і для того лиш так мало платить Вам за Вашу прислугу.

Бірч відступив ся.

— Чи гадаєте, Ваша Ексцеленциє, що я би був важив моїм житєм, жертвував мою честь — задля гроша?!

— А задля чого-ж?

— А що-ж повело Вашу Ексцеленцию на поле війни? Задля чого важите Ви що дня своїм многоцїнним житєм? Мав же би я скупити ся своїм? Ні — ні — менї не потреба Ваших гроший — моїй вітчинї потрібний кождий доляр!

По малій хвили сказав офіцир:

— Єсть не одна причина, котра мене спонукує, а котрої Ви не знаєте. Мене знають яко команданта армій — Ви мусите лягати в могилу з тим, що були ворогом своєї вітчини. Ви то знаєте, що сеї тайни ще й по многих роках не можна буде виявити, — а може таки й нїколи. Незадовго прийде не Вас старість — що-ж має бути Вашою підпорою?

— Отсї мої руки!

— Герве Бірчу — аж тепер пізнаю повну Вашу вартість! Не забудьте ж нїколи, що я Вам приятелем, і звернїть ся до мене, скоро би Вам коли небудь було того потреба.

— Менї нїколи не буде потреба, — але знати, що Ваша Ексцеленция менї приятелем — єсть для мене щастєм і нагородою.

Офіцир подумав хвильку, відтак сїв до свого бюрка і написав кілька стрічок.

— Мушу вірити — сказав він — що провидїнє Боже вибрало сей край до великої і славної будучности, коли в серцях єго найпростійших синів живе такий патриотизм! Для такого духа як Ваш, мусить то страшно бути лягати в могилу напятнованим яко зрадник

видатку 1,200.000 зр. понад видатки обняті буджетом на р. 1898 і понад щорічний нормальний зріст тих видатків, виносячий більш 100.000 зр.

Вже сї цифри показують достоту далеку і довгу дорогу, яку край відбути має.

Ясність сих чисел має безперечно добру сторону, однак побоюю ся, що сї числа могли би викликати в краю противний від бажаного наслїдок, се-ж бо річ природна, коли бачимо, як цїль, до якої змагаємо, дасть ся осягнути лише такими жертвами, котрих край не може двигати, можна би прийти до заключеня, що треба радше понехати сї заходи, котрі не можуть довести до цїли.

Уважаю се своїм обовязком вже нинї остеречи перед таким висновком.

Від хвилї, коли Сойм ухвалив шкільний закон з 1873 р. в котрім висловив засаду, що в кождій громадї, де є 40 дїтий обовязаних до шкільної науки, має бути заложена публична народна школа, приняв край зобовязане, котре мусить сповнити; мусить отже найти засоби, котрі єму дадуть спроможність без нарушеня податкової сили людности, сповнити приняте зобовязане.

Нема сумнїву, що було б се неможливим, коли-б край мав все орудувати сими жерелами доходу, якими нинї орудує.

Коли-б однак мало так бути, треба би зречи ся не тільки достарчуваня шкіл всїм громадам, але взагалї було-б неможливе інтензивнійше дїлане Сойму як тепер в якім небудь напрямі.

Треба однак тямити, що правительство приобіцяло краям участь в консумційних податках, котрі мали для Галичини виносити 2 мілїони. Забезпечене сего жерела доходу і то забезпечене в незмінній високости є рішучим і невідкличним домаганєм краю.

По прибраню сего доходу буде міг кр. видїл предложити Соймови потрібну проґраму по мисли вгогідної ухвали, а тодї думаю, що цифри, котрі нинї виглядають так тривожно для краю, приберуть форму, яка дасть ся приложити до засобів, якими край буде орудувати.

Однак є конечно, щоби правительство сю акцію краю вже нинї підготовило утворенем на разї двох нових семинарий учительских.

Не можу тут обминути ще одної замітки. Коли предложені кр. Радою шк. дані виказують сумний факт, що ще 300.000 дїтий не побирає шкільної науки, то з другого боку цифра 600.000 дїтий, які в сїй хвили побирають шкільну науку, сьвідчить про значний доверешений вже поступ.

Буджет предложений кр. видїлом, є першим по довершеній сплатї всїх позичок емісийних і першим, в котрім між доходами нема державної субвенциї з титулу сплати індемнізацийного довгу. Буджет сей можна взагалї уважати нормальним і звичайним, видатки в нїм уміщені є майже всї такими видатками, котрі будуть в будучих роках повтаряти ся, а і доходи є такі, на які можна числити в будучих лїтах.

Але власне з того насуває ся небезпечність, що коли деякі видатки, а особливо шкільні видатки з природи річи мусять щорічно зростати, найде ся Сойм вже в найблизших лїтах в неспроможности покривати недобір додатками до податків в тій самій що доси високости, наколи не придбає иньшого жерела доходу.

На сей рік є се ще зовсїм можливо. Кр. Видїл предкладає обнижене додатків при ґрунтовім і домовім податку о 1 кр., а підвисшене додатку до державних податків безпосередних особистих о 5 кр. з причини, що підчас коли припис при ґрунтовім і домовім податку відбуває ся на основі давної висоти без відчисленя опустів, обчислювані будуть додатки від особистих податків в тій високости, в якій они в дїйстности будуть побирані.

Колиб однак Сойм признав властиві ріжницї побираних додатків від ґрунтового і домового податку з одного боку, а особистого з другого боку, увзглядити доперва по роцї, коли вислїди податкової реформи що до краєвих доходів будуть відомі, було би задержане на р. 1898 одноцїльного додатку по 61 кр всїм можливе.

Хоч предложене правительственне в справі увільненя від особисто доходового податку від автономічних додатків до сего часу не є внесене, уважав кр. Видїл відповідним, прелїмінувати в доходах 366.000 зр. яко відшкодоване від державного скарбу з сего титулу, допускаючи, що В. Сойм зрече ся побору автономічних додатків до особисто-доходового податку, позискуючи за ту цїну 10% пільги в ґрунтовім і домовім податку. (Дальше буде.)

Новинки.

Львів дня 29-го грудня 1897.

— Папа Лев XIII. буде небавом обходити 60-лїтний ювілей свого сьвященьства і вже тепер дістає різні дарунки. Між иншими прислав Папі султан перстень з величавим брилянтом, королева іспаньска золоту чашу украшену дорогими каменями, президент Фор шість вазонів севрских, а Цїсар Франц-Йосиф має переслати украшену калитку, а в нїй 50.000 зр. в золотї.

— Щедрий дар. Є. Ем. Кардинал-митрополит Сильвестер Сембратович переніс сими днями актом дарованя свою реальність при ул. Длуґоша ч. 17 у Львові на „Руский дївочий інститут“. Вартість реальности оцїнена на 50.000 зр.

— Про торжество отвореня руської колеґії в Римі наспіли такі близші і певнїйші вісти: Торжество розпочало ся в суботу 18 с. м. Того дня відправив в церкві заведеня прелат схоластик Капітули перемиської о. К. Волошиньский в асистї місцевого клира торжественну вечірню о 5 годинї пополудни. В недїлю 19 відправив перемиский владика Преосв. К. Чехович в асистї о. крил. Волошиньского і прокуратора галицко-руської церкви в Римі о. прелата Левицкого, як також питомцїв заведеня торжественне богослужене, на котрім були присутні: кардинал Ванутеллї, ц. к. амбасадор ґр. Ревертера з секретарем ґр. Амбро, архієпископ Йосиф Сембратович і много инших епископів різних обрядів і много публики. Підчас богослуженя співав в церкві хор італїяньский церковні руські пісні. По богослуженю о 1 годинї в полудне відбув ся в заведеню обід на 36 осіб, при котрім перший тоаст підніс кардинал Ванутеллї в честь сьв. Отця і Цїсаря по італїяньски, опісля відчитав еп. Чехович латиньску мову, в котрій звеличав доброту сьв. Отця і Цїсаря для Русинів, а закінчив тоастом в імени епископів, клира і вірних в честь Папи і Цїсаря. По епископі Чеховичу промовив по італїяньски ц. к. амбасадор Ревертера, підносячь тоаст на успіх народу руского, а по нїм відчитав по італїяньски мову прокуратор о. Левицкий, а закінчив тоастом в честь кардинала Ледоховского. Опісля промовив мс. Сальві і вніс тоаст в честь руских епископів, по нїм о. прелат Левицкий підніс тоаст в честь ґр. Ревертери, а ряд тоастів закінчив о. прелат Волошиньский сердечною промовою по латинї і

своєї вітчини. Але Ви самі знаєте, як многих людий житє зависить від того, щоби Ваш правдивий характер позістав в тайнї. Не можливо, щоби Вам тепер стала ся справедливість, але даю Вам отсе сьвідоцтво, котре колись зможе придати ся Вашим дїтем.

— Дїтем! — Міг же би я передавати потомкам моє знеславлене імя?!

По хвили додав він спокійно:

— Отсих кілька рядків скарбом для мене, Ексцеленцие, бодай колись в будучности зможуть згадку про мене очистити від всякої ганьби.

— Не забувайте нїколи на то — відозвав ся офіцир знову — що маєте в менї завсїгди тайного приятеля — але публично не можу признавати ся до того, що Вас знаю.

— Я то знаю! — сказав Бірч; — я то знав, коли вступив в сю службу. Мабуть послїдний раз виджу Вашу Ексцеленцию — нехай Господь Бог поблагославить Вас як найщедрійше!

Сердечним рухом руки попрощав офіцир похатника, а той поклонив ся глубоко і вийшов.

Славний вожд повів армію американьску і французку против ворога під проводом Корнволліса і закінчив війну, що розпочала ся була серед всїляких недогідностий, сьвітлим тріюмфом.

Анґлія перестала відтак незадовго вести війну і проголошено независимість держав.

З ходом лїт всїлякі участники в тій війнї і їх потомки уважали собі то за честь говорити о своїх дїлах, котрі причинили ся до піддержаня свободи своєї вітчини — але **імя Гервеґо Бірча було і позістало напятноване яко імя шпигуна і зрадника вітчини.**

Лиш той великий муж, що сам один знав правду, звідував ся нераз про пропавшого без вісти, але не міг і слїду по нїм знайти. Наконець смерть зробила конець всїм єго звідуваням, а за похатником, тим шпигуном і слїд пропав.

Глава трийцять пята.

В трийцять і три роки по згаданій повисше розмові виступила знову американьска армія против анґлїйської.

Вашинґтонове тїло спочивало вже в гробі, а тепер коли час пустив в непамять також і всяке особисте ворогуванє та малодушну зависть, окружало імя єго що раз яснїйше сьвітло і єго величали не лиш єго земляки, але й цїлий сьвіт признавав єго заслуги. Він став ся був героєм часів розуму і правди а не один молодий борець, брав собі єго за примір.

Може нїякий так о то не старав ся, як той молодий офіцир, що дня 25 липня 1814 стояв на скалистій плитї і дивив ся на великий водоспад.

Він, як і ще другий, що стояв мовчки коло него, видїли мабуть перший раз се чудо Заходу, бо так дуже оно їх обох займило.

Нараз відозвав ся тамтой другий:

— Диви ся Вартоне — якийсь чоловік пустив ся через ріку — саме попід пороги — в човнї як лупинка з оріха.

— Може то який вояк — вийдїм в долину, Мазоне, може несе яку вість.

Коли дійшли до того місця, де незнакомий вийшов на беріг, побачили молоді офіцири якогось чоловіка, котрому мусїло вже бути яких сїмдесять лїт. Він був високого росту і худий, а бідненька на нїм одїж була раз коло разу полатана; на плечах нїс якийсь малий клуночок.

Офіцирам стало дивно, що такий старенький дїдусь зважив ся сам один пуститись на таку бистру воду.

Нараз дїдусь привитавшись кількома словами спитав, що чувати в армії.

— Вчера тріпали ми червоні мундури — сказав Мазон і засьміяв ся.

— Може маєте сина в армії — спитав єго товариш ласкаво. — Скажіть менї єго імя і полк, то може заведу Вас до него.

Дїдусь покивав головою, погладив ся рукою по сивім волосю і відповів в тихій покорі:

— Нї, я сам один на сьвітї

— Значить ся, — сказав Мазон — як би Ви могли твій полк відшукати, бо прецї знаєте, капітане Денвуді, що войско в маршу.

Дїдусь станув і подивив ся уважно насампеpeд на одного а відтак на другого офіцира.

— Чи не причуло ся менї? — спитав він відтак. — Яке імя Ви ось вимовили?

— Я називаю ся Вартон Денвуді. Але бо й Ви, Мазоне, чогось здивовані, не так як перед тим на вид водоспаду.

— Водоспад? О, той годить ся до місячної ночи і для тїтки Сари та й для старого молодця Сінґльтона.

Зворушене дїдуся щезло борзо знову, але він з великою увагою слухав відповіди Денвуді'го.

— Не жартуй собі, Томе, з моєї доброї тїтки! — Я чув, що она за молодих лїт не зазнала щастя.

— А я чув, що полковник Сінґльтон сватає єї правильно що пів року а Ваша тїтка по бабі помагає єму при тім.

— Тета Пейтон? — сказав Денвуді і засьміяв ся. Она добренька — вже не думає о таких річах, від коли доктор Сайтґрівс помер. Ви то знаєте, що він служив з одним полку з моїм батьком та й з Вашим.

Дїдусь слухав з великою увагою кожде слово свого молодого приятеля, коли Мазон знову засьміяв ся і на якусь замітку Денвуді'го відповів:

— Та же то таке ясне як сонце, що Кет лиш сама о собі думає.

пив за добрий успіх ректорату заведеня. О 3 годині по обіді відбув ся в церкві при заведеню попис питомців званий „академією“, зложен. й в декламаций, співу і музики, а прислухувалась ему численна публика. О 6 годині було ціле заведене рясно ілюміноване, а о годині $8^1/_2$ по вечери відбулась томбола, на котрій присутні вигравали різні памятки. — В пятницю 17 с. м. приняв сьв. Отець еп. Чеховича, прелатів оо. Волошиньского і Левицкого на авдиенциї, на котрій еиископ просив, щоби в новім заведеню виховувано молодіж не лиш в обряді, але і в дусі рускім, а закінчив просьбою о благословене для клира і народу руского, котре сьв. Отець охотно уділив. Опісля та сама депутация була ще у кардинала Рамполї і Ванутелього, та у амбасадора гр. Ревертери.

— В справі нових стемплів оголосила галицка ц. к. кравва Дирекция скарбу: Ц. к. Міністерство скарбу вводить з днем 1-го січня 1898 р. нові стемплеві значки, видані 1898 р., (розпорядження з дня 19-го жовтня 1897 р. В. з. д. ч. 224). Дотеперішні стемплеві значки емисиї 1893 р. вийдуть цілком з уживаня з днем 28-го лютого 1898 р. так, що їх ужите по тім речинци буде уважати ся неостемпльованем. Стемплеві значки, що вийшли з уживаня, можна буде виміняти на нові в часї від 1-го лютого 1898 р. до 31-го марта 1898 р. в урядах, що мають їх на складі, або в котрих они продають ся. По 31-го марта 1898 р. не будуть стемплеві значки, що вийшли з уживаня, нї вимінювати ся, ні не буде звертати ся за них гроший. Тих речинців не вільно переступати під ніяким услівем і на то перед усім звертає ся увагу. Нові стемплї тонкі і прозрачні. При їх уживаню треба дуже осторожно з ними обходити ся, о много осторожнїйше як з дотеперішними, бо можна їх легко ушкодити.

— Новий уряд почтовий. З днем 1-го січня 1898 війде в житє тимчасовий уряд почтовий зі звичайним обсягом діланя в Торскім, заліщицкого повіта. Округ доручень буде становити поки-що громада і обшар двірский в Торскім.

— Нову церков посьвящено дня 18-го с. м., в день сьв. о. Николая, в селї Дубі, долиньского повіта. Чину посьвященя довершив о. декан Левицкий з Княжівского. Погода і незвичайне торжество стягнули до Дуби кілька тисяч народа з доокрестних сіл. Церков побудована з мягкого материялу коштом 6.000 зр. Будував еї майстер Іван Герасимюк з Бабина коло Косова разом зі своїми товаришами.

— Просьба „Шкільної Помочи“ у Львові. У нас тепер зима зі всіми наслідками тяжкими для бідаків. В місті Львові дорожня, докучлива найбільше бідним родичам, що то мають численну семю до викормленя, приодіня і вихованя. До найбіднїйших жителів дорогого Львова належать безперечно Русини, що то мають дуже маленькі доходи а з них мусять оплачувати високі чинші за мешканя тїсні, темні, вогкі. Дїтям таких родичів, наколи они Русини і ходять до руских шкіл у Львові, приходять в поміч добродійні люди, сполучені в товариство: „Шкільна Поміч у Львові“. В нинїшних часах діти львівских бідаків заповняють уже три народно рускі школи: одну мужеску, одну мішану і одну женьску, а товариство „Шкільна Поміч“ опікуеь ними після змоги, заосмотрюючи найпотрібнїйших школярів і найбіднїйші школярки в час книжками, зошитами, перами, обувію, одежію, ба навіть харчем. По тій то причинї се добродійне товариство тїшить ся симпатиєю кождої щирої душі, відчуваючої крайну нужду ближних, і дістає від неї щедрі жертви на свої гарці, бо загально людскі цїли, і без окремих просьб. Коли-жь однак потреби львівского товариства „Шкільна Поміч“ вельми великі і з розвоем згаданих шкіл більшають з кождим роком а щедрі жертви поодиноких членів-добродіїв не вистарчають на се, то оно змушене пригадати ся знов ширшій жертволюбній Публицї у Львові і в краю та сею просьбою молити о ласкаве надсилане щедрих датків на адресу: Товариство „Шкільна Поміч у Львові“ в рускім „Народнім Домі“.

— Утїк з арешту. Минувшої весни утїк з станиславівскої вязниці Іван Савчук і волочив ся в краю та непокоїв господарів ріжними крадіжами. Вкінци удало ся жандармериї в Топорівцях на Буковинї зловити его і замкнути поки-що до арешту в Садагурі. Але Савчук дав собі і там раду та втїк з садагурского арешту. Тепер жандармерия знов глядае за тим рідким пташком.

Конкурс.

Руске Товариство педаґоґічне у Львові розписує отсим конкурс на написане короткої історий руского шкільництва від найдавнїйших часів по наші часи на отсих услівях:

1) Історія та має обнимати 5—7 аркушів друку.

2) Історія руского шкільництва до 19 столїтя може головно опиратись на моноґрафіях, історія же его в 19 столїтю має опиратись головно на студиях жерелових.

3) Рукопись належить надіслати до „Руского Товариства педаґоґічного“ у Львові найдальше до кінця н. с. серпня 1898.

4) Рукопись має бути підписана псевдонїмом автора, а в осібній запечатаній куверті має бути подане его імя і назвиско.

5) Руске Товариство педаґоґічне визначує авторови принятої рукописи ремунерацию до 400 корон.

6) До оцінки надісланих праць виділ запросить фахових знатоків.

За виділ „Руского Товариства педаґоґічного“.

Е. Харкевич, голова. *В. Білецкий*, секретар.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция зелїзниць оповіщує: Дотеперішну назву стациї Кеніґсек змінено з днем 15 грудня с. р. на „Кеніґсек-Тібершляґ“.

Австро-угорско-баварскій звязок зелїзниць. Тарифа винїмкова для перевозу нафти і бензини з Галичини до Баварий, з дня 1 падолиста 1895. З днем 1 січня 1898 увійде в житє додаток III.

Застановлене обмеження дотично принимания товарів і речинців за-і виладованя тихже. За дозволом ц. к. Міністерства зелїзниць з дня 16 падолиста с. р. тут. оповіщеном з дня 19 падолиста с. р. ч. 67310 (VI по мисли §. 55) 1) і 2) і §. 69 (7) реґуляміну руху заведене обмеження дотично приниманя товарів, як також речинців за-і вcovладованя тихже знесено з днем 24 грудня с. р.

Телеґрами.

Відень 29 грудня. W. Ztg. оголосила розпорядженє цїсарске з дня 28-го с. м., котре на основі §. 14 осн. зак. держав. наказує дальше побирати податки і покривати видатки державні від дня 1 січня аж до 31 червня 1898 р.; дальше, цїсарске розпорядженє з дня 26 с. м. в справі зміни деяких законних постанов о належитостях судових і розпорядженя Міністерства фінансів, та справедливости о переведеню тих постанов. Наконець розпорядженє Міністерства справедливости в справі умови межи австрийским а нїмецким правительством що-до увільненя від обезпеки коштів процесових.

Відень 29 грудня. В горицко-градиским соймі явили ся лиш італїяньскі посли. Президент краю висказав свій жаль, що словіньскі посли не явили ся і засїданє з причини браку комплету закрито трикратним окликом в честь Є. Вел. Цїсаря.

Канеа 29 грудня. Депутация народного збору Кретийців, зложена з 5 членів вручила консулям письменну заяву призначену для амбасадорів, в котрій сказано, що Кретийці будуть лиш тогди підпирати ґенерал-губернатора, коли войско турецке уступить ся зовсїм з острова. Устно додала депутация, що усуненє турецкого войска з Крети потребує бути висказане лиш в засаді, а то вже вистане.

Константинополь 29 грудня. Переговори амбасадарів в справі Крети закінчили ся вже в головних точках.

Рим 29 грудня. Мартіні, іменований надзвичайним цивільним комісарем для Ерітреї з ранґою і правами ґубернатора, виїздже нинї до Масави.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

— Але она нікому не шкодить, гірше то, що не терпить всїх чорних — з винятком одного.

— А хто-ж той щасливий?

— Він називав ся Цезар і служив у мого покійного дїда Вартона — він помер в рік по своїй панї, коли ми ще були дїтьми, Мазоне. Моя мати говорила завсїгди з признанем о нїм, бо як Кеті так і Цезар прийшли з моєю матірю до Вірджінії, коли она віддала ся. Моя мати була —

— Ангелом! — відозвав ся дїдусь живо.

— А Ви-ж еї знали? — спитав Денвуді борзо.

Сильний гук армат, змішаний з пуканиною сальв мушкетів перебив їм розмову і в однїй хвили загуділо у воздусї від правильної битви.

Оба войскові побігли до табору — незнакомий прилучив ся до них. Незадовго станули оба офіцири в своїм полку, а капітан попросив незнакомого, щоби він на другий день зайшов до его намету — по тім розійшли ся.

Було вже пізно вечером, коли резерви і неправильне войско дістали ся на якусь дорогу, що ішла сподом горба недалеко від гостинця Ніяґари.

Вершок горба заняла була анґлійска артилерия, а на долинї стояли остатки з хороброї бриґади Скотта, котра через довгий час вела завзяту борбу против переважної сили.

Висунено нове войско наперед і вислано один американьский полк, щоби заатакував неприятеля. Той полк взяв Анґлійців з боку і здобув позицию — горб очищено від неприятеля.

Але він ще три рази вертав ся і три рази треба его було відпирати, аж хоробрі вояки піддали ся своїй судьбі і лишили горб в посїданю Американців.

По послїдній борбі побачив Денвуді нараз, що его поручника десь нема — а коли незадовго по тім его шкадрона дістала приказ вертати назад до табору, підчас коли другі войска зносили ранених, вийшов Вартон сам шукати свого приятеля і застав его під деревом зі зломаною ногою, але впрочім здорового.

— Не так дуже, Вартоне! — відозвав ся він до приятеля, коли той вельми урадований тим, що віднайшов его живим, припав до него і обняв его за шию. — Подивись онтам — там лежить чоловічиско, котрому гірше стало ся, як менї. Він вибіг нараз з диму коло мене — чого хотїв, не знаю — але вже більше не вернув, бідачиско.

Денвуді побіг на показане місце і побачив там на своє диво незнакомого дїдуся.

— То той старий чоловік, що знав мою матір! — крикнув він до Мазона.

Незнакомий лежав горілиць на земли — коло него лежала мушкета — руки були притиснені до грудий — в однїй держав якийсь поблискуючий предмет.

Денвуді нахилив ся над погиблого і побачив то місце, де куля поцїлила его в само серце. Той предмет, на котрий він ще в послїдній хвили не забув, була малесенька бляшанна коробка, котру він, видко, вийняв із пазухи.

Коли Денвуді еї отворив, знайшов в нїй папір, на котрім здивований прочитав слїдуючі слова:

„Обставини великої політичної ваги, від котрих зависять житє і щастє многих, держали доси в тайнї то, що отсї слова мають виявити. Герве Бірч був довгі лїта вірним неплатним слугою своєї вітчини. Чоловік не міг заплатити ему за его благородне поступованє — Бог ему колись за то заплатить!

Ґ. Вашінґтон.

То був шпигун неутральної землї, котрий погиб таким, яким був за житя, вірним своїй вітчинї і мучеником за еї свободи.

Поручає ся
торговлю вин **ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА** у Львові.

АРТИКУЛИ ЯПАНЬСКІ

ЗЕРКАЛА, ТОАЛЄТИ ДАМСКІ

знаменитої і добірної якости поручає одинокий магазин люксусовних артикулів і найбільший склад апаратів і приборів фотографічних.

Львів, **Людвик Файґль** Пасаж Гавсмана 8.

С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з переполивом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненєм. — Збірники на воду. — Комплетні уряджения купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8.

На жадане висилає ся катальоґи.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всі дневники по цінах оригінальних.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.